

3.200 Kč, prohlásiv toto tvrzení obviněného za mylné. Napadený nález ocenil tyto průvody bezvadně a, an ani odvolací kárný soud nemá pochybnosti o jejich věrohodnosti, byla jimi vyvrácena obhajoba obviněného, že zbytek deposita manželů B-ových v částce 2.500 Kč vydal Dr. K-ovi a že proto neměl ani příčiny s nimi sčítovati. Neprovedl-li však obviněný řádné vyúčtování se stranou a zbytek deposita jí nevydal, jednal proti povinnostem svého povolání, plynoucím z ustanovení § 19 adv. ř. a §§ 1009 a 1012 obč. zák. a jeho prohřešení zakládá skutkovou povahu přečinu porušení povinností povolání. Při tom jest lhostejno, zda obviněný jest majetným a zda by mohl 2.500 Kč kdykoli zaplatiti, a netřeba se vývody o této otázce ani zabývati.

Odvolání obviněného jest důvodné, pokud napadá výrok kárného nálezu o vině v odstavci 3. V odkazovacím usnesení ze dne 25. dubna 1929 nebylo tento čin obviněného obsažen a nebylo o něm ani později odkazovací usnesení vydáno. Z ustanovení §§ 29 a 39 kár. statutu plyne, že i kárné řízení advokátů jest ovládáno zásadou obžalovací, a podle § 29 odst. 3 kár. stat. musí obviněný býti o odkazovacím usnesení kárné rady řádně vyrozuměn, což se však v souzeném případě nestalo, nýbrž návladní komory teprve při ústním jednání rozšířil obžalobu na obviněného i pro kárný přečin v nálezu v odst. 3 uvedený, o němž ani zvláštní usnesení, rozšíření obžaloby připouštějící, prohlášeno nebylo a přes to byl obviněný uznán vinným i tímto přečinem. Odsoudila-li však kárná rada obviněného (jenž při ústním líčení nebyl přítomen) bez jeho souhlasu pro tento kárný čin, překročila nepřípustně meze vytčené odkazovacím usnesením jejímu rozhodování. Bylo proto důvodnému odvolání v tomto směru vyhověti a obviněného z přečinu porušení povinností povolání zprostiti.

#### Čís. 114 dis.

**Vážnost stavu může ohroziti i soustavné (vědomé) neplacení dluhů (daní) advokátem.**

**Nedodržování usnesení valné hromady advokátní komory o 7hodinné pracovní době personálu a o pracovním klidu o svátcích jest nejen jednáním proti povinnostem povolání, nýbrž i přečinem proti cti a vážnosti stavu.**

(Rozh. ze dne 25. června 1930, Ds I 6/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 16. prosince 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu a porušení povinností povolání.

#### D ů v o d y:

Řízení kárné není neúplné proto, že si kárná rada nevyžádala spisy berní správy, týkající se odvolatele a jiných p-ských advokátů. Odvo-

latel byl odsouzen proto, že po řadu let neplatil právoplatně mu předepsané daně, neurovnal je tak, by předešel vedení bezvýsledné exekuce, čímž došlo k nepříznivým úsudkům o advokátském stavu ve veřejnosti. Odvolateli lze dáti za pravdu, že neplacení daní všeobecně není nečestným ani se stanoviska stavu advokátského, nelze však souhlasiti s odvolatelem v tom, že neplacení daní je kárným přečinem jen, je-li jeho příčina nečestná. Advokát jest podle § 10 odst. 2 adv. ř. vůbec povinen poctivostí a čestností ve svém počínání chrániti čest a vážnost stavu. Podle § 2 kárného statutu podléhá advokát kárnému řízení, poruší-li povinnosti povolání nebo svým počínáním ve svém povolání nebo mimo ně podkopává čest nebo vážnost stavu. Z toho, že § 2 statutu klade vedle sebe čest a vážnost stavu, plyne, že kárným přečinem může býti i jednání, které o sobě není pro každého nečestným, které se však nesrovnává s vážností advokátského stavu. Zákon hledí udržeti vážnost stavu, by požíval důvěry občanstva jako pomocník při konání spravedlnosti. Jednání, které může tuto důvěru ohroziti, směřuje proti vážnosti stavu. Proto je s to ohroziti vážnost stavu i neplacení dluhů, třebaže to byly dluhy veřejného práva, při zjištěném soustavném a proto vědomém neplacení. Vysoký předpis daňový nemůže omluviti soustavné neplacení daní již proto, že odvolatel nepodal, jak nesporno, proti předpisům opravné prostředky. Není omluvou, že se odvolatel staral napřed o své veřejné funkce. To nesmí býti advokátu důvodem k soustavnému neplacení daní po řadu let, jež vzbuzuje nepříznivé posudky ve veřejnosti, když advokát dokonce nechá dojíti k tomu, že na něho byla vedena bezvýsledně exekuce a zavedeno proti němu vyjevovací řízení. To zřejmě škodí vážnosti stavu. Byl-li odvolatel příliš zaměstnán a chtěl přes to zastávati vedlejší veřejné funkce, měl si opatřiti dostatečnou výpomoc. Nemůže veřejnými funkcemi a nedostatkem času omlouvati činy, ohrožující vážnost stavu. Proto odvolatele neomlouvá ani, že pro zaměstnanost nepodával opravné prostředky, jež ostatně vedení exekuce nemusily zabrániti. Proto nebylo třeba vyžadovati spisy berní správy k posouzení nepřiměřenosti daňového předpisu. Odvolatel má neprávem za to, že kárný nález má za trestuhodné, že došlo k nepříznivým úsudkům o advokátském stavu v místních časopisech. Kárný nález pokládá právem za čin proti vážnosti stavu soustavné neplacení daní, ovšem proto, že se stalo předmětem veřejné kritiky a že následkem toho škodilo vážnosti stavu. Je tedy odsouzení pro přečin proti cti a vážnosti stavu pro soustavné neplacení daní, jež vedlo k bezvýsledné exekuci a k vyjevovacímu řízení, opodstatněno.

Odsouzení odvolatele proto, že nezařídil chod své kanceláře tak, by byla dodržována usnesení valné hromady advokátní komory o 7hodinné pracovní době a o pracovním klidu o některých svátcích, shledává odvolatel, nepopíraje, že nedbal onoho usnesení advokátní komory, nesprávným proto, že šlo o obstarání prací naléhavých a že za mimořádné výkony personál odměňoval. Ale honorování práce přes čas a ve svátky nemění nic na podstatě nedodržování usnesení valné hromady advokátní komory, podle něhož se řídití bylo stavovskou povinností

odvolatelovou. Tvrzení, že šlo o práce naléhavé, výminečné, je vyvráceno výpovědí svědků. Z nich plyne, že pracovní doba 10 a 1/2 hodiny byla pravidelná. Ani výmluva odvolatelova, že jeho personál nepracoval v úředních hodinách řádně, nevyvrací výtku nedodržování usnesení valné hromady advokátní komory, způsobeného nedostatečnou organizací. Tento nedostatek organizace by ovšem o sobě nebyl ničím závadným, ale stává se jím, když se jím porušuje vědomě a trvale usnesení valné hromady o pracovní době. Vždyť by se jinak každé takové usnesení valné hromady advokátní komory stalo illusorním, kdyby se jeho nedodržování mohlo omluviti nedostatkem organizace, spočívajícím v tom, že se advokát nestará o pořádek ve své kanceláři. Odvolatel neprávem zastává názor, že přečin proti povinnostem povolání může založiti jenom nedbání toho, co zákon sám advokátu ukládá. Dovolatel asi míní, že nemusí dbáti toho, co mu ukládá jeho stavovská organizace svým usnesením v mezích zákona. Je na omylu. To, co stavovská organizace v mezích zákona svým členům ukládá, je advokát povinen dodržovati právě tak jako to, co mu ukládá přímo zákon, ano je povinností povolání advokáta, by se podrobil usnesení komory, které se nepřičí zákonu. Že usnesení valné hromady ukládalo odvolateli něco protizákonného, ani sám netvrdí. Nedodržení usnesení valné hromady o sobě nepřičí se cti nebo vážnosti stavu, jsouc jen činem proti povinnostem povolání. Avšak kárný nález správně shledává v jednání odvolatelově i přečin proti vážnosti a cti stavu proto, že udržoval ve své kanceláři stav protisociální. S vážností stavu advokátského se nesnáší, by takový stav ve své kanceláři zaváděl nebo vědomě trpěl. Řízení kárné není proto neúplné, any nebyly vyslechnuty čtyři svědkyně o tom, že agenda po celou dobu trvání praxe odvolatelovy byla stejná, že ji stačily zdolati dvě síly, že přibral více sil ze soucitu a že svědkyně viděly jeho personál choditi v úředních hodinách po ulicích. To je nerozhodno, i pro posouzení otázky neuposlechnutí usnesení valné hromady, i pro posouzení toho, zda byla počínáním odvolatelovým ohrožována čest a vážnost advokátského stavu.

#### Čís. 115 dis.

**Jde o přečin poškození cti a vážnosti stavu, najal-li advokát osobně byt za přemrštěné nájemné a po zrušení nájemného poměru učinil na pronajímatele trestní oznámení pro bytovou lichvu.**

(Rozh. ze dne 25. června 1930, Ds I 11/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 3. února 1930, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.